

Halasi Zoltán

Pompeji (A kutya)

„Nem szenvedtek sokat. A kutya láncon talán a legtöbbet.” De ezt az érvet, az állatbarát embergyűlölőket, már annyit hallottam. Kifacsart pózban feküdt, szemlátomást minél kisebbre próbált összegömbölyödni, a mellső két lába a végvonaglaskor nyúlt ki.

Na és ha szabadon engedték volna? Négyszázzal száguldott a piroklaszt ár, a füstbe burkolt szürke hamuszőnyeg, kétezerszer annyi energiával, mint amennyi New Yorkban szabadult fel, amikor az ikertorony leomlott.

Akik a tengerpartra menekültek, néhány tucatnyian az éjszakában, összebújtak a pislá fáklyafénynél, csörgött a szisztrum, szólt a dobkíséret, az ének álomba dúdolta őket.

Mikor fölénk ért az izzófelhő, morájára még a szemük se nyílt ki, már az arcukra tenyerelt a sárkány. Annyi idő se maradt, hogy a vészjel eljusson az agyukba. Ami víz volt bennük, addigra egyszerűen elfőtt. A koponyájuk szétrobbant a hőtől, habkő-lepel burkolta be a testük.

Gipszöntvényük, egy régész leleménye, a haláltusa lenyomata: színház és akció. Itt minden az utolsó: lélegzetvétel, mozdulat, kiáltás.

*„Nem szenvedtek sokat.” És mi lett volna,
ha a szegény eb elrágja a láncát?
Elképzelem, ahogy a kutya nyargal
a tengerpartra igyekvők nyomában,
a menekülő csoportban egy kislány
(most jut eszébe, hogy kedvence láncon)
kiszakítja kezét az anyjából,
elkezd örülten visszafelé futni,
anyja utána, a csoport megtorpan,
elmarad az altató, el az alvás,
de a ledőlő oszlop, a szürke sárkány,
a mancs ugyanúgy befogja a szájuk,
csak akkor ott, a szőlőhegyi úton
hűl rájuk hirtelen a szivacsos kő,
és mint egy színes hollywoodi filmben,
előttünk a könnyfakasztó zárókép:
a kislány a kuttyáját átölelve.*